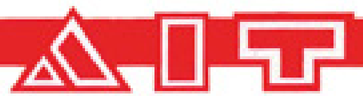
SOLIDARIDAD OBRERA

Òrgan de la Confederació Regional del Treball de Catalunya i Balears. III Època PERIÒDIC GRATUÏT

FUNDADA AL 1907 Portaveu de la Confederació Nacional del Treball - Adherida a la AIT

Acabat de maquetar al Febrer del 2015 - Núm.366

Segueix el conflicte entre el Sindicat de CNT Badalona i l'empresa Grup Zena-Food Service SL

"En Kobane no se ha defendido una ciudad, se ha defendido una idea de ciudad"
PAG. 10-11

Vaga de Totes
PAG. 6

Editorial

SUMARI

Sindical:
-Es manté el conflicte laboral entre CNT Badalona i el Grup Zena-Food Service SL.

-Segueixen les mobilitzacions pel reconeixement de la categoria professional a Atento-Lleida.

-Victòria de l'acció directa al Menjador Social de Navas

-Repressió als vaguistes d'Ambulàncies Domingo

Feminisme:
La vaga de totes camina.

Opinió:
La qüestió social i la burgesia catalana del procés.

Entrevista:
Hem de qüestionar el model de gestió de l'aigua, com ja es fa en el món de l'energia.

Internacional:
"En Kobane no se ha defendido una ciudad, se ha defendido una idea de ciudad".

ICEA:
Los fondos buitres , a la puerta de tu casa.

Antirepressiva:
Es busca Terrorista.

Cultura:
La guerra dels fotogrames.

Un cafè amb...
Les Més Fresques que un Enciam i la llibreria Aldarull.

Com col.laborar amb el diari solidaridad obrera:

Es poden fer aportacions per fer possible l'edició i distribució del diari a: 2100 3724 13 2100426180 La Caixa Titualar: CNT Olot

Emprendedor

Secretariat Permanent del Comité Regional de Catalunya i Balears.

Resulta emprenyador l'ús i abús de la paraula emprenedor. És d'aquelles paraules màgiques que agrada a tothom i que semblen la solució màgica per a tots els problemes.

Primer de tot, cal aclarir què entenem per emprendre. I en aquest cas interpretarem que és l'activitat d'iniciar una activitat econòmica. Això sona bé, no? No hem dit sempre els llibertaris que l'autogestió és un dels pilars de les organitzacions en les que militem i, sens dubte, serà la base d'una societat futura on les persones es relacionin d'una altra manera? Bé, les dues coses són certes, així que continuem analitzant.

En quin context es produeix aquest auge de la paraula? Doncs en el d'una crisi econòmica com no ha conegut fins ara el sistema capitalista, en la qual el creixement de l'atur n'és una de les seves pitjors conseqüències.

En aquest cas, volem posar l'èmfasi en els canvis sobtats en el mercat laboral, ja que en una economia capitalista tot és un mercat, tot es compra i es ven. A part de la conjuntura (la mencionada crisi econòmica) tenim l'estructura, allò que és constant al llarg del temps. I com a element de continuïtat en el capitalisme tenim la constant tecnificació. Les màquines ja fa molt que conviuen amb els humans, i són capaces de fer cada cop més tasques que abans feien persones. Aquest procés de tecnificació agafa una embranzida amb la Revolució Industrial, i dura fins als nostres dies.

Per una altra banda, tenim una població mundial que en part gràcies als avenços tecnològics esmentats, i a la disminució, que no eradicació, de conflictes bèl·lics o pandèmies que la delmaven, creix exponencialment, tot i que no diria que per sobre, encara, dels recursos disponibles. I aquesta població tradicionalment productora ara, en el moment actual del capitalisme, va canviant a poc a poc de rol, i passa a ser consumidora.

I la conseqüència de tot plegat és que, senzillament, sobren treballadors. Bones notícies, estem doncs en condicions d'una altra de les reivindicacions històriques, i ja van dues en aquest article, en aquest cas de l'anarcosindicalisme: la jornada laboral de 30 hores. Si hi ha una màquina que allibera la persona de fer la feina tindrem doncs més temps per dedicar a altres menesters.

Malauradament aquesta no és la situació en la que ens trobem. La resposta que dóna el sistema a aquesta bossa, cada cop més gran, de persones que viuen als països rics, com ara Europa, és la de viure en un llim laboral. Les generacions anteriors a les nostres tenien poques possibilitats: o treballaven o eren a l'atur. En el primer cas es garantia, en la majoria dels casos, cobrir, tot i que de forma precària, necessitats com l'habitatge, l'alimentació o el vestiment. Quan eren a l'atur, doncs a sobreviure.

Ara tenim un escenari nou, on treballar no és garantia de sortir de la pobresa. A més, i com no podia ser d'altra manera, ara els treballadors tenim més opcions, I és que el capitalisme és sinònim de prestatges plens de coses, amb bonics colors, que conviden a desitjar-les, a comprar-les. Doncs com deia ara, els poderosos ofereixen als treballadors minijobs, contractes d'emprenedors sense cap tipus de dret fins els 30 anys, fer-se fals autònom, etc... Vaja, una bicoca.

De l'altra banda, tenim propostes com la renda universal, que parteix d'una anàlisi que certament compartim, i és que un sector cada cop més gran, potser del 25% de la població, probablement mai no tindrà una feina estable al llarg de la seva vida laboral. Però de nou els poderosos tenen la solució: emprèn. El que ningú diu és d'on sortiran els diners per pagar a les persones que treballaran en aquesta empresa, o qui finança la creació de la mateixa, o... Massa interrogants.

Doncs sí, vet aquí que la solució és emprendre. Als cicles formatius, dintre de les assignatures com F.O.L. i R.E.T. ja s'està impartint a Catalunya l'esperit emprenedor, el seny i la rauxa, de la que parlava l'ínclit Vicens Vives.

I això no és tot. Amb aquesta república de milers, de milions de microempreses, amb la desaparició dels convenis col·lectius, amb la reforma laboral i amb tota la resta d'agressions als treballadors el que es pretén és un món sense regles, on les empresesarribin a acords comercials i es produeixi un intercanvi comercial satisfactori per a les dues bandes.

I quina és la posició que ha de tenir l'anarcosindicalisme en aquest escenari? Cremar les màquines? No, això ja es va provar fa segles i no es va reeixir. Restituir el passat, on l'empresari explotava el treballador? No sé, potser és una mica masoquista. La realitat d'ara ja fa temps que no és la de les granotes blaves i el d'un mercat laboral masculí, és una cosa molt més complexa.

Hi ha escletxes, racons que es poden aprofitar per assajar una forma d'organitzacions properes als principis clàssics de l'anarquisme. No hem de tenir por a provar, a agafar la iniciativa, a desbordar el sistema. Al cap i a la fi, ningú millor que els treballadors saben com es treballa, demostrem amb els fets als patrons que som imprescindibles, siguem actius, atrevim-nos a fer, a construir, a equivocar-nos. Fem de la necessitat virtut i autoorganitzem-nos també en el món del treball.

Solidaridad Obrera es el periòdic quatrimestral de la Confederació Nacional del Treball Catalano-Balear

Editor: Comité Regional de CNT-AIT Catalunya i Balears
Seu de Gestió: c/ Cinema Colon, 4 Olot
Contacte: Rubén Carrasco (Solidaridad Obrera)
Correu: Apartat de correus 29. Anglès.
CP:17160
Email: soliobrera@cnt.es
Web: http://soliobrera.cnt.es/
Distribució: Depòsit Legal B.406-1978

ISSN: 1887-8660
Direcció i Administració: C.R. Catalunya Balears
Subdirecció: Rubén C.
Col·laboren en aquesta ocasió:
Dani R, Mireia Buenaventura, @vagadetotes, G. Mayordomo, Edurne Bagué, Pep Cara, Coni Docolomansky, Jose Luis Carretero Miramar, Albert Alexandre, Llibreria Aldarull, Més fresques que un enciam, Carles Palacio, Oscar Mercadé, Guye Sancho i tots els secretaris/es de premsa dels sindicats de Catalunya i Balears.

Comitè Regional de Catalunya i Balears
Pl. Duc de Medinaceli 6, Ent. 1º 08002 Barcelona. Telf: 93 317 05 47 / email: crcat@cnt.es / web: www.cnt.cat

Sindical

Es manté el conflicte laboral entre CNT Badalona i el Grup Zena-Food Service SL

Redacció S.O.

uè és el Grup Zena-Food Service SL?

Segons la mateixa web de la corporació, aquesta empresa és líder de la restauració multimarca a l'Estat espanyol. Compta amb 7 marques comercials reconegudes arreu del món que abasteixen diferents segments del mercat de menjar ràpid.

Una corporació gran que, segons la mateixa font, al tancament del 2008 l'empresa comptava amb 490 restaurants a l'Estat espanyol i una factura de més de 400 milions d'euros anuals. Entre les marques comercials hi ha: Domino's Pizza, Burger King, La Vaca Argentina, etc.

Entre els valors de l'empresa, el primer de tots és el de la rendibilitat econòmica. Segons paraules textuals, "la missió del grup Zena és la creació de valor per als nostres accionistes. Per tant, devem actuar la gestió dels diferents recursos del Grup per garantir un creixement rentable." Dit d'una altra manera, la gestió de les diferents marques comercials només ha de tenir un objectiu: assegurar la rendibilitat als accionistes.

Com s'aconsegueix aquest objectiu? Com la majoria d'empreses els sacrificis sempre són destinats a les mateixes, les treballadores. Aquest és el cas del Grupo Zena, que no ha dubtat en estalviar-se de manera irregular diners que havien de pagar a les treballadores.

Històric d'un conflicte

Les concentracions que es fan als centres de treball tenen com a finalitat fer públic un conflicte laboral i intentar, en el cas de locals d'hostaleria, reduir l'entrada de clients perquè tingui una repercussió econòmica. Però en molts casos, també permet que altres treballadores s'identifiquin amb el conflicte. Això és el que va passar durant una concentració a Badalona per un conflicte obert amb l'empresa Domino's Pizza, al maig del 2014. Un grup de treballadores de Burger King van veure la concentració i es van passar pel sindicat per informar-se i plantejar els dubtes i problemes laborals.

Un cop informades, passen a afiliar-se i a formar-se sindicalment. Cal recordar que l'eina principal de la CNT és la secció sindical i s'ha d'explicar com funciona per tal de poder desenvolupar la tasca sindical. Un cop feta la formació i consolidades les seccions sindicals, a poc a poc es va afiliant més gent dels diferents centres de treball, on com per exemple, a Badalona, s'arriba a tenir el 100% de la plantilla fixa i el 50% del total.

Una de les primeres feines de la Secció Sindical va ser interposar una demanda judicial per quantitats degut a les nombroses irregularitats en les nòmines cap a les seves treballadores, on arriba a acumular un deute d'entre 600 i 3000 € a cada treballadora només en l'últim any. Per una altra banda, es segueix amb la tasca d'enxarxament dels diferents centres de treball que té l'empresa dins la franquícia de Burger King, per tal d'aconseguir més implantació i tenir més força i, per una altra part, seguir amb l'empoderament de les afiliades dins l'empresa.

El 28 d'octubre és quan s'inicia formalment el conflicte amb l'empresa per tal de denunciar públicament aquestes irregularitats abans esmentades. El tema de les irregularitats en les nòmines i el fer-ho públic permet que més treballadores d'altres centres de treball, com del Paral·lel s'afiliïn. L'empresa tot i que es va posar en contacte un cop amb el Sindicat de Badalona, reconeixent les irregularitats en les nòmines, no reconeix que sigui un conflicte laboral amb la CNT.

Després del Nadal, l'estratègia sindical ha variat tot i seguir les concentracions fetes davant dels diferents centres de treball on la CNT té presència. Per una altra banda, als centres de treball segueix havent interès pel funcionament de la CNT i es va afiliant cada cop més gent. Avui dia hi ha seccions sindicals als següents centres de treball: Carrer del Mar (Badalona), Centre Comercial La Maquinista (St. Andreu), Centre Comercial Piscines i Esports-Cinesa Diagonal (La Bonanova) i Av. Paral·lel al costat del Molino (Poble-sec).

Segons fonts del Sindicat, si hi ha una cosa clara és que cada cop més les treballadores dels diferents centres de treball del Grup Zena-Food Service SL amb franquícies de Burger King, estan perdent la por i empoderant-se, sent conscients que l'activitat sindical es fa per elles mateixes o no es fa.

Segueixen les mobilitzacions pel reconeixement de la categoria professional a Atento-Lleida

Redacció S.O.

Més d'un mes porta la lluita protagonitzada per la Secció sindical de CNT a l'empresa Atento pel reconeixement de les categories professionals de les seves treballadores i treballadors. Tal com denuncia la Secció sindical, gran part de la plantilla va ser formada per atendre els clients (Mitjana empresa) via telèfon, per correu electrònic i derivar les trucades als departaments corresponents. Tota gestió que generés un càrrec per al client, es derivava al comercial assignat. Per a aquestes funcions la categoria professional al centre de treball és el de Teleoperadors, passant a ser Teleoperadors especialistes un cop els i les treballadores tenen un any d'experiència.

El problema ha succeït quan a poc a poc aquestes funcions han anat en augment, convertint-se les teleoperadores en el motor de l'activitat diària dels clients. Tasques que abans feien unes altres treballadores passen a fer-se ara per unes treballadores a les que l'empresa no reconeix la categoria professional corresponent, la de gestores.

Entre aquestes tasques la Secció sindical denuncia que els treballadors sent assessors personals d'una cartera de clients donant un servei personalitzat, atenent, informant, venent productes i tarifes que comporten un cost i en el cas de fer-se malament pot generar un cost molt elevat pel client; també s'han de fer ara les reclamacions amb estudis previs, obrir avaries tècniques quan abans només es derivava al departament tècnic corresponent, desapareixent la figura de l'ATC (Assessor tècnic) que tenia els clients assignats per facilitar la informació a aquests, etc. Els teleoperadors han passat a ser la persona de confiança pels clients.

Entre les accions portades a terme, està la de sortir cada setmana a les portes de l'empresa amb pancartes i pamflets informatius, alhora que s'està fent una campanya de recollida de firmes tant en línia com al centre de treball.

Aquest és un tema que està denunciat pels sindicats oficials d'ençà un temps, però no es fa res més que la denúncia que es va presentar; des de la secció sindical el que es vol és pressionar mitjançant l'acció directa, mantenint així el conflicte sempre viu, perquè és la manera que les afectades se sentin identificades.

A més de la lluita pel reconeixement de les categories professionals corresponents a la feina desenvolupada, gràcies a la secció sindical es va aconseguir mantenir el filtre de l'aigua per poder beure, en una feina on s'està constantment parlant i és necessària la ingesta d'aigua. Altres lluites protagonitzades per la Secció sindical van anar en contra de l'abús que normalment es cometen en multinacionals com és Atento.

Relació amb el Comitè d'empresa

Un cop presentada la Secció sindical a l'empresa, les altres seccions sindicals amb representació al Comitè d'empresa, varen començar a fer veure que feien feina. Un cop presentada, es va sol·licitar ser dins les reunions, no per participar sinó per veure de què es parlava. En general, menys algunes persones de CGT, ens van posar mil i una traves. Fins i tot, fent ús de la legislació vigent, vam aconseguir que qualsevol treballadora que volgués pogués entrar a les reunions, avisant amb antelació. Una altra feina de la secció ha estat el qüestionament continu de l'ús de les hores sindicals, ja que els membres del Comitè no volen informar d'aquest ús. Tot això està provocant que la majoria de companyes, quan tenen algun dubte, vinguin directament a nosaltres per preguntar-nos-el.

En el cas del centre de treball d'Atento, hi ha unes 13-14 persones membres del Comitè d'empresa amb 32 hores sindicals al mes. Hores sindicals que curiosament en moltes ocasions es gasten els dilluns i/o divendres, o l'últim dia de mes, Cap d'Any, etc.

Futures accions

De moment s'està intentant impulsar una coordinadora per fer Secció estatal d'Atento CNT i després s'està tenint en compte internacionalitzar la campanya gràcies a l'AIT (Associació Internacional de Treballadors).

Victòria de l'acció directa al Menjador Social de Navas

Redacció S.O.

Poques setmanes va mantenir la seva postura l'empresa EUREST Catalunya, empresa encarregada de gestionar el Menjador Social de Navas, sobre l'acomiadament de Juana. Finalment, l'empresa va haver de readmetre el passat desembre a la treballadora afiliada al sindicat de la CNT de Barcelona.

Juana, va ser acomiadada després de constituir-se la Secció Sindical i sol·licitar una reunió amb l'empresa per tractar assumptes relatius a les condicions de seguretat, l'impagament de plusos i la falta de respecte a les categories dels treballadors. En un primer moment, l'empresa es va negar a parlar amb la Secció Sindical, però més tard, l'empresa va decidir acomiadar a una de les membres de la Secció.

Segons el Sindicat de Barcelona, és intolerable aquesta agressió a l'acció sindical i a la dignitat de les treballadores, igual que és molt miserable utilitzar un argument com el baix rendiment de la treballadora per acomiadar-la. El que pretén EUREST és esborrar qualsevol besllum de protesta i reivindicació que es produeixi a l'empresa.

Van ser aquests motius que van fer que l'empresa decidís acomiadar-la durant el mes de novembre, intentant neutralitzar mitjançant el càstig exemplar l'activitat que estava duent a terme la Secció. No obstant, després de dues setmanes d'accions, l'empresa s'ha vist obligada a readmetre a la treballadora acomiadada.

Des de fonts del Sindicat, es celebra la readmissió de la treballadora, Juana, com a victòria col·lectiva, ja que s'ha produït gràcies a l'organització, la lluita i l'acció directa. Segons el Sindicat, aquest cas, "és un petit exemple de com les treballadores unides, som una força difícil de parar".

Repressió als vaguistes d'Ambulàncies Domingo

Redacció S.O.

Ja fa temps que les condicions laborals del personal d'Ambulàncies Domingo empitjoren de manera alarmant. L'empresa, intenta lliurar-se de les treballadores que lluiten i no es callen els abusos constants que es cometen des de la Direcció de l'empresa. El darrer capítol d'aquesta lluita són els acomiadaments de dis treballadors i la proposta de sanció molt greu a varies persones del Comité de Vaga per la passada mobilització del 22 i 23 de Desembre del 2014 i al delegat sindical de CNT.

Cal recordar que les jornades de vagues es van convocar per protestar contra l'intent de control per part de l'empresa del dret de reducció de jornada. I és que són molts els treballadors que a causa de les jornades laborals de 60 hores setmanals (12 hores diàries) s'intenten acollir al dret de reducció de jornada per poder conciliar el treball amb la família.

Aquest últim cas, que podria suposar l'acomiadament de totes les persones expedientades, se l'ha d'afegir la contractació per part de l'empresa de detectius privats per vigilar el transcurs de la vaga. Des del sindicat de la CNT de Barcelona i la secció Sindical a Ambulàncies Domingo, s'esta posant en coneixença de tota la plantilla que es posaran totes les mesures necessàries per aconseguir que l'empresa es plantegi la seva actitud d'assetjament cap als treballadors que lluiten.

Direccions de sindicats de la CNT de la Regional Catalano-Balear:

BADALONA: Ptge Riu Congost, 5-11 bajos 08917 Badalona. Ap. Co: nº 302, 08910 Badalona. Telf/Fax: 93 398 84 63 e-mail: badalona@cnt.es

BARCELONA: Plç. Duc de Medinacelli, nº 6 Entlo 1ª, 08002 BCN. Telf/Fax: 93 317 05 47 e-mail: sov@barcelona.cnt.es

BERGA: c/Pinsania, 7 . E-mail: berga@cnt.es

CORNELLÀ DEL LLOBREGAT C/ Florida, 40 08940 Cornellà del Llobregat. Ap.Co: nº 287, 08940 Cornellà Telf/Fax: 93 375 58 53e-mail: cntcornella@cnt.es

ESPARREGUERA Telf: 661 170 643 Fax: 93 733 97 08. e-mail: esparreguera@cnt.es

FIGUERES C/ Poeta Marquina, s/n 17600 Figueres. Ap.CO: nº 103, 17600 Figueres. Telf/Fax: 97 267 32 88 e-mail: figueres@cnt.es

GRANOLLERS Carrer Emili Botey, 14 CP 08402, Telèfon 931818313 email: granollers@cnt.es web: http://granollers.cnt.es

HOSPITALET DEL LLOBREGAT C/ Mare de Déu de Montserrat nº 20 bajos, 08901 L'Hospitalet de Llobregat. Telf: 93 448 28 55 e-mail: hospitalet@cnt.es

IGUALADA Pg. Verdaguer nº 122, 2º 08700 Igualada. Ap.Co: nº 486, 08700 Igualada. e-mail: foigualada@ya.com Telf/Fax: 93 805 41 91.

LA BISBAL D'EMPORDÀ C/ Marimon Asper 16, 2º, 17100 La Bisbal. Ap.Co: nº 29, 17100 La Bisbal. E-mail: labisbal@cnt.es Telf/Fax: 97 264 53 98

MANRESA Plaça Catalunya Nº9 entresòl, 1ª i 4ª Manresa 08242 Telf: 615.402.071 / 93.178.83.68 sov@manresa.cnt-ait.es / manresa.cnt.es

MATARÓ Ap.Co: nº 277, 08301 Mataró. e-mail: flmataro@cnt-ait.es Telf/Fax: 93 536 14 20

MENORCA-CIUTADELLA Sor Àgueda 5, 1er, Ap. Co: nº288, 07760 Ciutadella de Menorca. e-mail: cnt.menorca@gmail.com

MONTCADA-LA LLAGOSTA Rbla Països Catalans nº 57, 2ª Ap.Co: nº 87, 08120 La Llagosta. Telf: 610 83 26 92 e-mail: cnt.montcada@gmail.com

OLOT Plç.Cinema Colon 4, 17800 Olot. Ap.Co: nº 85, 17800 Olot. Telf/Fax: 97 227 16 82 e-mail: olot@cnt.es

PALMA DE MALLORCA C/Joan Alcover nº 54-baixos dreta. 07006 Ciutat de Mallorca Ap.Co: nº 1566, 07080 Palma. e-mail: cnt-palma@cnt.es Telf/Fax: 971 726 461

LLEIDA-PONENT Rambla Ferran 30, 4º 1ª C.P.: 25007 Lleida. Ap.Co: nº 847, 25080 Lleida.e-mail: flponent@cnt.es Telf: 627 13 36 96

PENEDÉS Ctra. Santa Oliva núm. 27, El Vendrell. e-mail: penedes@cnt-tgna.org. Telf: 610 27 66 02

PINEDA DE MAR e-mail: pinedademar@cnt-ait.es. Apartat de correus 26. 08397 Pineda de Mar

PREMIÀ DE MAR C/ del Pilar nº 50, local. 08330 Premià de Mar. Ap.Co: nº 187. e-mail: premia@cnt-ait.es

PRAT. c/Enric Morera,nº77. e-mail: elprat@cnt.es. Blog: http://cnt-prat.blogspot.com.es/

SABADELL Ptge. Edgardo Ricetti nº 16. Ap.Co: nº 2172, 08200 Sabadell. Telf: 93 717 53 01 e-mail: cntsabadell@cnt.es

TARRAGONA C/ Cardenal Cervantes 18, 1-2ª. Ap.Co: nº 973, 43080 Tarragona. Telf: 634 44 75 92 e-mail: tarragona@cnt-tgna.org

TERRASSA Ctra. Montcada nº 79, 08221 Terrassa. e-mail: terrassa@cnt.es Telf: 93 733 97 08.

Feminisme

La vaga de totes camina

Nosaltres cuinem, Ells descansen. Ells embruten, Nosaltres netegem. Nosaltres ballem, Ells assetgen. Ells parlen, Nosaltres escoltem. Nosaltres cuinem, Ells miren. **NOSALTRES PAREM**

@vaga de totes

Això cridaven un grup de dones, lesbianes i trans disfressdes d'heroïnes del quotidià amb perruques, antifaços i davantals, en una de les intervencions performàtiques que van fer durant la manifestació de la jornada de lluita del 22 d'Octubre. I aquest podria ser un resum clar del lei motive de la Vaga de Totes, una proposta que pretén crear una mobilització capaç de col•lapsar el sistema econòmic i dur a terme una vaga general on dones, lesbianes i trans siguin les principals protagonistes, incorporant el feminisme transversalment i reinventant el concepte de vaga.

Socialment concebem com a feina aquelles activitats que són compensades amb diners, estan associades a l'espai públic i funcionen segons criteris d'èxit, poder, quantificació i acumulació capitalista. Aquest concepte de treball exclou tota la feina que suposa garantir i cuidar-se de la vida de les persones: planificar i fer les compres, cuinar, netejar, atendre les familiars que requereixen acompanyament especial (infants, persones malaltes, amb diversitat funcional o intel•lectual, gent gran, etc.), preguntar com estàs? Vols explicar-me alguna cosa? O donar una abraçada. Qui reconeix l'esforç de les feines que es paguen amb un somriure, un "MmmMM què bó", o gràcies per rentar-me la samarreta (i que a vegades ni tan sols es retribueixen amb això?). Les dones hem estat, i som majoritàriament avui, les que carreguem amb el treball reproductiu i estem fartes de fer soles una tasca tan important.

L'any 2011 el **93,8% dels permisos d'excedència per a la cura de les filles/fills** varen ser atribuïts a les dones.

Les dones fem el **80% dels treballs no remunerats** i quan treballem cobrem el 30% menys que els homes.

El **97% de contractes a temps parcial** són per a dones i som el **89% de les persones ocupades a temps parcial per cuidar altres persones dependents.**

El que volem és, en primer lloc, visibilitzar i revaloritzar el treball de cures i redistribuir-lo: que cadascú, i especialment els homes, assumeixi la responsabilitat que li toca en la cura de la seva pròpia vida i de les persones del seu voltant.

Vaga de totes ofereix una oportunitat especial als homes per prendre consciència sobre els privilegis que els atorga la masculinitat i decidir com jugar-los en el dia a dia, un exemple d'això és el que va passar durant la jornada de lluita 22O: un grup d'estudiants homes va decidir preparar un esmorzar col•lectiu, un altre grup d'homes va crear una ludoteca infantil oberta a Nou Barris per a que les que habitualment s'encarreguen d'aquestes tasques poguessin estar al carrer.

En segon lloc, trencar amb el model de vaga clàssic centrat en l'home assalariat, blanc, heterosexual i cap de familia. Un model que avui en dia considerem caducat no només perquè invisibilitza les dones sinó perquè deixa de banda un munt d'opressions i realitats, com participen les aturades i jubilades en una vaga? I les persones sense papers? I les estigmatitzades per tenir procedències culturals diverses? I la gent de l'economia submergida?

Tot i que els sindicats han servit per a fer conquestes com a classe treballadora, el feminisme és la seva assignatura pendent. És per això que la Vaga de Totes busca una estructura organitzativa més flexible, per a que col•lectius que tradicionalment han estat exclosos del que s'entén com a espais polítics hi tinguin cabuda: la creació de nuclis o grups motors per barris o pobles i les assemblees obertes, alhora que treballa conjuntament amb organitzacions i sectors mobilitzats ja existents.

En tercer lloc, volem que la Vaga de Totes serveixi per canalitzar els malestars que carreguem dones, lesbianes i trans i la societat en general per un sistema econòmic i polític podrit que ens ha portat a la precarietat, dolor, injusticia, violència i les agressions sexuals i policials que fa anys que vivivim. Volem una resposta massiva que ens faci sentir el potencial de la lluita col•lectiva, incorporant la creativitat i estratègies de lluita diverses per a fer sentir les ràbies i les veus de totes, tal i com es va fer palés en la jornada de lluita del 22 d'Octubre on van tenir lloc accions de diferent caire, de més simbòliques a més combatives: talls de carrer, ocupació del cercle d'economia, aules buides a les universitats, colades de metro, accions informatives a mercats i places i una manifestació de 5.000 persones on van conviure la complicitat i el teatre amb la ràbia i les pintades a bancs, caixes i centres d'estètica.

Un repte:
la convocatòria legal.

Portem uns mesos dedicant part de la nostra energia en crear llaços amb alguns sindicats per a concretar la convocatòria legal de vaga laboral. És un objectiu ambiciós. En primer lloc, incorporar el feminisme de manera transversal pot no ser una prioritat per a la majoria de sindicats o pot ser una prioritat difícil de dur a terme dins d'unes estructures amb una llarga història: ja sabem que a mesura que passen els anys els hàbits i dinàmiques son més difícils de canviar, tot i que com sempre, a tot arreu hi ha de tot i en els sindicats alternatius, com a mínim, sabem que hi ha companyes que inverteixen i han invertit molta energia en promoure aquests canvis.

UN ANUNCI:
EL 19 DE MAIG CONVOQUEM VAGA GENERAL

I EL 6 I 7 DE MARÇ ESCALFEM MOTORS EN UNA JORNADA DE LLUITA.

Si vols participar-hi i encara no t'hi has posat, contactar amb el grup motor del teu barri o poble o crea'l i uniu-vos a les assemblees quinzenals de coordinació o vine a les assemblees de comissions de treball (o grup motor) quinzenals a Ca la dona (la propera serà el dimecres 18 a les 19h.

Possa't en contacte amb nosaltres a:
vagadetotes@gmail.com
extensio.vdt@riseup.net
comunicaciovdt@riseup.net
Facebook: vaga de totes
Twitter: @vaga de totes
o @primaverafeminista2015.

Opinió

La qüestió social i la burgesia catalana del procés

G. Mayordomo

Vam poder assistir a Granollers a una interessant conferència del company Just Casas sobre el paper del sindicalisme en l'escenari d'una hipotètica nova Catalunya, aprofitant el context actual del procés sobiranista en què vivim.

Les conclusions, anem ràpid que no és l'objectiu d'aquest article tractar-les, al final són semblants a les nostres tesis: un sindicalisme que cerqui la intervenció de l'Estat i la pau social, o bé un sindicalisme transformador que negui la tutela estatal i cerqui controlar el treball enfront del control del Capital per part de la burgesia. El més rellevant de la conferència, al meu entendre, era tota l'explicació històrica de la burgesia catalana i els seus flirtejos amb la qüestió nacional.

El company Just va fer un detallat resum sobre l'aparició de la burgesia amb la industrialització de Catalunya, i amb ella l'aparició d'una nova classe social i la qüestió social. Tant era així que a les Corts madrilenyes era un fenomen totalment desconegut el conflicte entre treball i capital. Una vaga era senzillament una cosa de Mart que no havien sentit a parlar mai. Catalunya, doncs, va ser el bressol de la qüestió social a l'Estat des de bon començament, i d'ençà la qüestió nacional no va poder deslligar-se de la social al territori català.

Un fet clau fou el paral·lelisme entre la pèrdua de la Guerra de Cuba el 1898, i l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea d'Espanya. En ambdós casos, va esdevenir una important repatriació de capitals a Catalunya, que va provocar una modernització de la indústria, amb el conseqüent distanciament respecte la resta de l'Estat.

Aquest notable fet fou clau en la conformació de la política burgesa catalana, que de mica en mica va anar veient com els beneficis que anaven acumulant havien de servir per pagar les diverses crisis econòmiques de l'Estat espanyol, provocant un trencament entre oligarquies que, unida a la qüestió nacional latent, ha motivat per part de la burgesia catalana la reivindicació d'una major autonomia política que, d'una banda, els permeti salvar el fet nacional i, de l'altra, un major control de la seva economia.

Paral·lelament, les diverses crisis econòmiques (com la mateixa pèrdua de les colònies llatinoamericanes el 1898), que van haver de ser sufragades en gran mesura amb els impostos sobre les transaccions econòmiques de la burgesia catalana, van acabar repercutint directament sobre la resta de la població del territori català. És a dir, que la burgesia amb l'objectiu de seguir mantenint el seu nivell de beneficis abaixava salaris i empitjorava les condicions de vida d'una classe treballadora catalana que, a poc a poc, va anar organitzant-se cada cop millor culminant amb la construcció de la Confederació Nacional del Treball. El moviment obrer va ser a Catalunya una veritable força capaç de fer de contrapès a la burgesia i, en determinades ocasions, de fer-la recular.

Curiosament, cada cop que la burgesia catalana veia perillar el seu estatus havia de recórrer a l'Estat que, per mitjà de l'Exèrcit, aixafava les diverses insurreccions obreres. No és estrany pensar, doncs, que la burgesia no va atrevir-se mai a reclamar la creació d'un estat propi, ja que les conseqüències de trobar-se a soles amb una població ben organitzada i capaç de controlar el Treball espantava, i molt, a una burgesia molt ben acostumada.

Quina diferència tenim avui dia perquè, ara sí, la burgesia catalana abraci la idea de la independència? Òbviament, el paper del moviment obrer és insignificant, incapaç de fer front als atacs de la burgesia sobre els drets de la classe treballadora que en 30 anys s'han vist reduïts dràsticament, i el moviment popular (del qual forma part el moviment obrer) està atomitzat. Som davant un escenari on la burgesia catalana no té oposició a nivell social destacable. Un altre fet remarcable és la consolidació del cos policial català, els Mossos d'Esquadra, que tenen un desplegament total al territori que els fa suficients per anul·lar els pocs casos de rebel·lia social.

Hi ha un darrer fenomen que, amb l'entrada de l'Estat espanyol a la UE, ha precipitat l'actual procés sobiranista liderat per la burgesia. Parlo de la internacionalització del mercat on comercia la burgesia catalana, fet que provoca una no dependència del mercat espanyol amb el comerç.

En definitiva, l'absència d'una força capaç d'amenaçar els interessos de la classe dominant catalana i el fet que a aquesta li surti més car mantenir-se a Espanya que no pas obrir-se en un escenari propi a l'economia internacional, ha provocat que abraci la idea independentista.

Epíleg

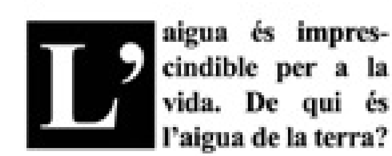
No podem negar que l'actual procés, liderat per la burgesia, ha esdevingut transversal al si de la societat catalana. D'una manera o una altra, les relacions entre Catalunya i Espanya sembla que acabaran canviant i aquest nou escenari arribarà més o menys aviat. El que estem vivint actualment és una disputa sobre el model de país que es configurarà per als propers 30 anys. En aquest context, crec que és urgent que l'anarcosindicalisme hi entri per contribuir a disputar-li a la burgesia l'hegemonia del model de país que s'està començant a conformar. Qüestions fonamentals com la sanitat, l'ensenyament, les relacions laborals i la resta d'aspectes de la qüestió social, estan replantejant-se sota l'excusa del procés. Deixar aquests aspectes en mans d'oligarquies econòmiques, o bé d'organitzacions polítiques alienes a la transformació social o allunyades d'una visió llibertària de la mateixa, ens pot hipotecar 30 anys més l'emancipació social de la classe treballadora.

Entrevista

"Hem de qüestionar el model de gestió de l'aigua, com ja es fa en el món de l'energia"

En aquest número parlem amb l'**Edurne Bagué**, antropòloga i investigadora de temes d'aigua. Va entrar en contacte amb el món de l'aigua quan estava realitzant el Màster Oficial en Antropologia i Etnografia de la UB. Sobretot s'interessa en les formes de gestió de l'aigua i la seva relació amb la societat. Actualment treballa en l'àmbit de la gestió municipal de l'aigua.

Pep Cara

L'aigua és imprescindible per a la vida. De qui és l'aigua de la terra?

Sí, l'aigua és imprescindible, per això en moltes parts del món, l'aigua és tractada amb certa sensibilitat. L'aigua, no només la necessitem per hidratar-nos, l'aigua fa possible que, en bona mesura, el món en el qual vivim sigui com és i es donin certs elements que fan possible l'existència dels ecosistemes en els quals vivim.

A nivell personal, parlar en termes de propietat no m'acaba de fer el pes, tot i així, és un fet que l'aigua té propietaris. La pregunta és si els hauria de tenir i si sempre els ha tingut. En els sistemes polítics i econòmics hegemònics, és a dir, els estats nació, l'aigua acostuma a estar legislada com una propietat pública, és a dir, de l'Estat. Almenys en els dos casos que jo conec (Mèxic i Espanya), és així. Ara bé, tot i que això comporta alguns problemes de despossessió i allunyament del dret a l'accés, el problema més greu és el fenomen de la privatització, sobretot en el cas espanyol, i concretament, el català, amb la concessió per a la gestió de la distribució.

Edurne Bagué, antropòloga i investigadora de temes d'aigua. Fotografia de Carles Palacio.

Actualment, de qui és i qui gestiona l'aigua que ens arriba a casa, per les aixetes?

Com deia, l'aigua és de l'estat, per tant, en principi, és pública, ara bé, en l'àmbit de la gestió, està molt estesa la gestió privada o mixta.

En l'Estat espanyol, la gestió de l'aigua es divideix amb el que es coneix com gestió en alta i gestió en baixa. La gestió en alta és la que va des dels punts de captació fins als punts de distribució. Mentre que la gestió en baixa, és la distribució per la xarxa dins l'àmbit municipal.

La gestió en alta és responsabilitat de la Generalitat de Catalunya, a través de l'Agència Catalana de l'Aigua i la gestió en baixa, és responsabilitat dels municipis. I els municipis tenen diferents opcions per dur a terme aquesta gestió.

El que passa és que hi ha una clara tendència a la concentració de poder de les grans multinacionals de l'aigua que, a través de les seves filials, tenen les concessions en règim d'explotació. Tot i haver diferents fórmules, la més habitual és una concessió de la gestió a aquestes empreses privades. I clar, això esdevé un problema, perquè l'accés a l'aigua està declarat com a Dret Humà, però aquest dret xoca de cara amb els interessos econòmics d'aquestes empreses.

Això passa perquè, com a empreses privades, l'objectiu que tenen per definició és treure el màxim benefici econòmic. Aquest interès és oposat al concepte del dret, a partir del qual, l'accés ha de ser assumible per les persones. Per tant, l'empresa posa tarifes molt elevades i es produeixen situacions com el tall del subministrament per falta de pagament. De facto això és la negació d'un dret.

Com pot ser que un bé que és una necessitat bàsica per a la vida estigui en mans d'empreses privades?

Un dels problemes bàsics amb l'aigua, des del meu punt de vista, és que, en la nostra societat, és un recurs i ja no existeixen els vincles socials i culturals de temps enrere. A nivell arqueològic, històric i antropològic, són infinits els exemples i les mostres de com a l'aigua se li atribuïen qualitats divines com la fertilitat, la vida, la maternitat i la cura (la salut). Això té a veure amb la relació estreta que aquestes societats hi tenien, la presència constant que si es regava, sortien plantes, si la gent es podia hidratar no moria. Per tant sorgien rituals, creences i mostres de tot tipus, que li donaven un pes, una importància per les seves virtuts.

Actualment la relació generalitzada amb l'aigua és utilitarista. De fet, quan es parla de l'aigua, es parla en un marc completament tècnic, de dades, de mapes... però enlloc trobem el seu vessant humà. Si ara es fes una prospecció dels vestigis de la nostra societat amb l'aigua, veuríem que tot són canals, depuradores, infraestructures pel transport, la transformació industrial i les aixetes pel consum. Però no hi hauria cap element de virtuositat, cap element de connexió més enllà del purament econòmic o tècnic.

Un altre aspecte a tenir en compte, relacionat amb el que acabo de dir, és el fenomen de la Revolució Industrial i la revolució social que comportà. L'augment de la tecnificació dels mecanismes de gestió i captació -per a l'ús industrial, i el sanejament de les grans ciutats-, genera també una abstracció i un aïllament de la societat amb aquest element. Només els enginyers i experts hi tenen contacte. Això fa que, de mica en mica, es perdi el contacte amb ella. I així el progrés ha anat eliminant espais de sociabilitat i de connexió amb l'aigua.

Tot aquest allunyament respecte l'accés, aquest context d'alienació generalitzada, acaba comportant invisibilitat que es tradueix en falta de consciència. Ningú sap d'on ve l'aigua, com es gestiona, quant costa, com es distribueix i segons quines prioritats, qui decideix? I arribem on estem avui, amb un mapa extens de privatitzacions, vulneració de drets i lluitant per recuperar l'aigua a nivell municipal.

Com caldria gestionar l'aigua perquè fos més just tot plegat?

Bé, a nivell personal, penso que lluitar per aconseguir l'accés i la gestió de l'aigua en l'àmbit municipal és estratègic per començar a bloquejar aquesta epidèmia privatitzadora que és la concessió del servei a una empresa privada.

Crec que, en un context com l'actual, en el qual es sumen una crisi institucional, una crisi del model energètic i de la gestió dels recursos minerals i fòssils, juntament amb tot un apoderament per part de la població, s'ha d'aprofitar per començar a treballar en clau de proposta. Deixar enrere demandar a les autoritats, per començar a crear des del carrer. Amb propostes reals, que s'aportin als ajuntaments, es pot exercir molta pressió, alhora que és una gran escola per aprendre sobre autosuficiència i autoorganització. El procés de crear és el més important, és el que apodera, perquè és en el qual te n'adones de les teves capacitats (a tots els nivells) i és on també es posen en marxa formes d'organització per treure la feina.

Si es pot accedir a la transparència dels costos reals, i la gestió deixa de donar-se en espais abstractes, possiblement es puguin canviar alguns dels fenòmens existents, com els talls de subministrament per falta de pagament del rebut. Això és una conseqüència de l'especulació de l'aigua.

És possible un model autogestionari o que s'hi apropi?

[Riu] Doncs no ho sé del cert. Potser autogestionari del tot no, però sí un altre tipus de model que s'apropi als criteris d'autogestió des d'espais on la presa de decisions sigui el màxim de transversal i horitzontal possible. Per això, juntament amb una companya, estem treballant en una proposta per a la ciutat de Girona que inclogui elements propis de la gestió comunal, multiplicant i apropant els espais de preses de decisions a les persones de la ciutat. És una proposta que encara està molt verda, però tenim algunes línies bàsiques per estudiar les possibilitats reals i la seva adequació en el marc legal actual. Un experiment amb reptes a molts nivells. Busquem un ideal de gestió que estigui en mans de la ciutadania, ara bé, no tots els perfils de població en implicació i assumpció de la responsabilitat són iguals. Hem d'estudiar també perfils de Girona, que ens ajudaran a trobar fórmules per encaixar aquesta proposta entre els vilatans dels diferents barris.

MARC COMUNITARI: DMA

Lleis bàsiques: Llei de bases de règim local (estatal) i Llei municipal i de règim local (Catalunya)
- Competències pròpies generals
- Models de gestió de serveis generals (directes i indirectes)

LLEIS SECTORIALS: Llei d'Aigües
Dóna competències concretes al municipi, reparteix competències amb la CCAA

MODEL DE GESTIÓ DIRECTA DEL SERVEI DE FORMA PARTICIPATIVA: Gestió directa des de la institució amb mecanismes de participació? Gestió directa a través d'empresa pública en forma de cooperativa?

Vols afegir-hi res més?

Es podrien afegir moltes coses, ja que el tema és molt ampli i transversal, a part, altament complex.

Afegiria que és important tenir present que hi ha un discurs oficial, i molt pervers, que empra idees de l'ecologisme, per donar-li la volta. D'aquesta manera veiem que el discurs oficial sobre l'escassetat, posa l'èmfasi i la responsabilitat de la situació gairebé només en la ciutadania i l'ús domèstic de l'aigua. A partir d'aquí, s'articulen un seguit de mecanismes i campanyes per tal que interioritzem, que en tant que escassa, l'hem de pagar més cara i es desvia el focus d'atenció sobre les causes de la situació, que van molt més enllà de la mateixa ciutadania.

És a dir, el discurs oficial de l'escassetat desvincula la situació dels factors que la provoquen i l'utilitza per justificar la privatització i la concepció de l'aigua com a mercaderia (encara que en els textos la referenciïn com a bé). La tracten com un bé que s'ha de protegir i salvaguardar, i, segons aquest discurs, aquesta salvaguarda només és possible tenint consciència del seu valor econòmic.

Per tant, es passa el valor de l'aigua des del seu valor d'ús, socialitzat, comunitari i com a bé comú, al seu valor de canvi, que propicia l'especulació, la plusvàlua i l'enriquiment.

Des d'aquest punt de vista, l'aigua, com a element necessari per a la vida, té un mercat segur, i l'escassetat n'afavoreix l'augment del preu. En termes econòmics propis de la cultura del capital, el mercat de l'aigua és un mercat segur, és un nínxol econòmic. Sempre hi haurà consumidors.

Controlar l'aigua pot esdevenir en controlar el món.

Per què la municipalització?

A nivell personal, crec que hem de començar a qüestionar el model de gestió de l'aigua, com ja es fa en el món de l'energia, ja que la situació actual està directament vinculada amb un marc polític, econòmic i social determinat. En aquest sentit, la municipalització pot ser un espai des del qual mirar d'anar més enllà en les formes actuals de gestió, a la cerca d'un doble objectiu: l'ecològic, entès com un règim d'explotació en diàleg directe amb l'entorn immediat -és a dir, no sobreexigir a les reserves d'aigua de les quals es disposa- i la democratització de l'accés i la gestió, a través de les estructures i mecanismes de preses de decisions. Evidentment, hi ha una part important de voluntat política i conscienciació social, però és un punt estratègic, des del qual treballar.

La idea és que des dels espais locals es creïn els mecanismes per repensar tot el mapa de l'aigua, és a dir, deixar-la de veure-la com un recurs.

Gràcies per explicar-nos totes aquestes coses que hauríem de saber sobre una cosa tan important i bàsica per a la nostra vida com és l'aigua.

Internacional

Foto: Joakim Medin - http://joakimmedin.se/

"En Kobane no se ha defendido una ciudad, se ha defendido una idea de ciudad"

Coni Docolomansky

En Kobane no se ha defendido una ciudad, se ha defendido una idea de ciudad" nos dice Sosin Yavuz, luchadora kurda que ha estado estos días en Barcelona.

Por eso, tras 134 días del asedio, desde el 15 de septiembre de 2014 y después que el 6 de octubre empezaran los combates casa por casa dentro de la ciudad, las YPG (Yekîneyên Parastina Gel, Unidades de defensa popular) y las YPJ (Yekîneyên Parastina Jinê, Unidades de defensa de mujeres), consiguieron repeler el último ataque de Daesh casi sin armas pesadas. Cierto es que consiguieron hacia el final el apoyo de unas docenas de peshmergas que Turquía dejó entrar y de algunas unidades del Ejército Libre sirio.

El 26 de enero, Polat Cano, portavoz de las YPG, lo anunciaba con este tuit: "Kobane liberada, felicitaciones a la humanidad, al Kurdistán y al pueblo de Kobane". Era la tercera vez que Daesh intentaba tomar la ciudad, el primer ataque había sido en marzo y el segundo en julio.

Los combates continúan, en el momento de escribir este artículo, en las inmediaciones de Kobane.

Unos 300 pueblos de alrededor continúan en manos de Daesh y la guerra no ha acabado, aunque las guerrillas kurdas están consiguiendo importantes avances debido a la precipitada retirada de ISIS.

El proyecto político del Kurdistán y la Revolución de Rojava

Mientras los partidos políticos de la izquierda europea observan lo que está pasando en Grecia con la victoria de Syriza, los anarquistas estamos cada vez más interesados en ver lo que está pasando en el Kurdistán. ¿Por qué? Por lo que los propios kurdos llaman la Revolución de Rojava.

En los últimos 15 años, el PKK y su líder encarcelado, Abdullah Öcalan, se han inspirado en la obra de Murray Bookchin sobre el municipalismo libertario para su reorientación teórica. Öcalan ha planteado una crítica a los estados "socialistas" y a los movimientos de liberación nacional, incluyendo el propio PKK.

Como alternativa a concepciones marxistas de revolución mediante una insurrección armada para la toma del poder, Öcalan plantea una "sociedad democrática, ecológica y de igualdad de género". Introduce el concepto de "sociedad de ética y política" autogestionada y situada fuera de la sociedad de consumo y del capitalismo. Es el Confederalismo democrático. Y esta es la idea en la que se basa la autonomía de Rojava, el Kurdistán sirio.

Desde 2005, el PKK y sus organizaciones afines se han reestructurado bajo el nombre de KCK (Koma Civakên Kurdistán, la Asociación de Comunidades del Kurdistán), para conseguir una organización de la sociedad alternativa al Estado-nación. Basada en las asambleas, el KCK tiene como objetivo la autonomía de la sociedad y, en lugar de la sociedad estatal de gobierno, una sociedad politizada autogestionada. En contra de la modernidad capitalista, propone la modernidad democrática, independiente del Estado.

Esto ha supuesto el aumento de las asambleas populares, el énfasis en la igualdad de género y el empoderamiento de las mujeres a todos los niveles de la vida social y política, la ideología anti-imperialista y anti-autoritaria, la presión sobre la preservación ecológica y respeto para todos los seres vivos junto con la necesidad de la autodefensa.

Pero es en Rojava donde esta forma de organización política se convierte en una realidad debido a la guerra civil en Siria. Incluso antes que comenzaran las revueltas, ya habían creado los primeros consejos locales y comités.

La práctica del Confederalismo Democrático en el Kurdistán sirio

El PYD (Partido de la Unión Democrática), partido kurdo sirio afín al PKK, se establece en 2003. Fue una organización ilegal, cientos de sus miembros fueron detenidos y muchos de sus líderes ejecutados por el régimen sirio. En el año 2004, tras la masacre de la ciudad de Qamişlo y el levantamiento posterior, cerca de 2.000 de sus miembros fueron arrestados. Pero en 2011, el PYD ya se había convertido en el partido mayoritario de los kurdos en Siria.

A partir del 21 de enero de 2012 y de manera sucesiva, la revolución del pueblo en Rojava dio lugar a una región dividida en tres cantones, cada uno con su administración autónoma democrática. Son el cantón de Cizire (Al-Jazeera), el de Kobane (Ayn Al-arab) y el de Efrin.

Los Consejos asumieron la responsabilidad de organizar la sociedad y fueron capaces de dar forma a la prestación básica de los servicios. En toda la región de Rojava, se establecieron comités de autodefensa, capaces de derrocar al ejército gubernamental, de detener a las facciones islámicas del Ejército Libre de Siria, a Al Nusra y últimamente a Daesh. Se negaron a formar parte de la guerra civil en Siria y declararon que sólo utilizarían sus fuerzas militares para la defensa ante nuevos ataques.

En noviembre de 2013, el PYD anunció que habían terminado todos los preparativos para la declaración de autonomía y de su "constitución", La Carta de Contrato Social. La Carta, que se está aplicando actualmente en los tres cantones autónomos, es un acuerdo democrático incluyente en el gobierno de Rojava de todos los grupos y confesiones religiosas.

El primer párrafo del prefacio lo recoge y es uno de los ejes del Confederalismo Democrático:

-" Los pueblos de las zonas de autoadministración democráticos; Kurdos, árabes, asirios (caldeos, asirios arameos), turcomanos, armenios y los chechenos, por nuestro libre albedrío, anuncian esto para garantizar la justicia, la libertad, la democracia y los derechos de las mujeres y los niños, de conformidad con los principios del equilibrio ecológico, la libertad de las religiones y creencias y la igualdad sin discriminación por motivos de raza, religión, credo, doctrina o de género, para lograr el tejido político y moral de una sociedad democrática, para poder funcionar con el entendimiento mutuo y la convivencia en la diversidad y el respeto al principio de la autodeterminación y la autodefensa de los pueblos ".

Foto: Joakim Medin - http://joakimmedin.se/

Continúa con otro de sus principales ejes, la cuestión del Estado:

-"Las zonas autónomas de la autoadministración democrática no reconocen el concepto de Estado-nación y el Estado basado en los motivos de poder militar, la religión y el centralismo"

Se formaron 22 ministerios, entre ellos los asuntos exteriores, defensa y justicia, que dirigen cada uno de los gobiernos cantonales locales. Son dos los representantes, siempre un hombre y una mujer, los que forman el Consejo de Ministros de cada gobierno y tres diputados en representación de la diversidad local. Una mujer asiria, Elisabeth Korean, fue elegida colíder del cantón Cizire y una mujer kurda, Hevi Ibrahim fue nombrada Primer Ministro del cantón de Afrin. Inclusive los dirigentes del propio PYD son dos, mujer y hombre, Asya Abdullah y Saleh Muslim. Asya ha estado todo este tiempo en Kobane participando en la defensa de la ciudad.

Las YPG y las YPJ, organizadas localmente, actúan como fuerzas de defensa oficiales de los cantones. Kurdos, musulmanes árabes, asirios y otras minorías cristianas se han unido a las filas de estas milicias.

Para hacer este sistema viable, la Comuna es el centro del sistema social para evitar la brecha entre los Consejos y la gente. En la toma de decisiones en las comunas se exige que se cumplan las cuotas, es decir, al menos el 40 por ciento de los que participan en las discusiones deben ser mujeres. Esto es extensible a todos los Consejos en Rojava.

Las Comunas tienen comisiones que abordan todas las cuestiones sociales, desde la organización de la defensa, la justicia, la infraestructura, los jóvenes, la economía y la construcción de cooperativas, tales como panaderías, confección de ropa y proyectos agrícolas individuales. Las comisiones de ecología se preocupan por el saneamiento urbano, así como por los problemas específicamente ecológicos. Se da especial atención a fortalecer la posición social de las mujeres: los comités de economía ayudan a las mujeres a desarrollar su independencia económica.

La Comuna, como el Gel mala (casa del pueblo) es a la vez una institución de apoyo y una especie de tribunal. La forma esperada para la resolución de los conflictos es el acuerdo y la compensación dentro de la comuna, si así no se resuelven, pasan a consejos superiores. Para la violencia patriarcal y todos los ataques que afectan a las mujeres, está la Jinan mala (la casa de la mujer), dependiente del Consejo de mujeres, una estructura paralela al consejo de género mixto de la Comuna. También trabaja para resolver los problemas sociales y son las responsables de la aplicación de los objetivos para la liberación de las mujeres.

En la medida de lo posible, los Consejos prefieren votar por consenso. Las Comunas envían sus representantes a sus respectivos Consejos de distrito y ayuntamientos, y la estructura sigue hasta el Consejo General de Rojava. El Movimiento de la Sociedad Democrática, o TEV-Dem como se le conoce en kurdo, es responsable de la aplicación de estos principios en la vida cotidiana.

La Revolución de Rojava es un proceso. Tienen muchos conflictos que resolver y no es una sociedad ideal, pero es un proyecto político que nos inspira como personas que deseamos una transformación social revolucionaria.

El PKK y sus organizaciones siguen dentro del listado internacional terrorista. Rojava está aislada, incluso por el gobierno de Barzani en el Kurdistán iraquí, ignorada por Occidente y atacada por los gobiernos sirio y turco (que encarcela a los miembros de KCK bajo la acusación de terrorismo y del que ha quedado demostrada su colaboración con Daesh en la batalla de Kobane) y, aunque "el único amigo de los kurdos son las montañas", queda el apoyo que podemos brindarles desde nuestros colectivos, asociaciones o de manera individual.

Janet Biehl, filósofa y colaboradora de Bookchin, visitó Rojava a principios de diciembre y nos dejó escrito:

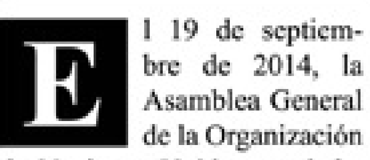
"Cualquier persona con un poco de fe en la humanidad debería querer que a la gente de Rojava le vaya bien con su revolución y hacer todo lo que pueda para que tenga éxito. Tienen que exigir a sus gobiernos que no permitan que Turquía defina una política internacional contra los kurdos y contra la Autonomía Democrática. Deben exigir el fin del bloqueo contra Rojava."

BIJI ROJAVA!!!!!

ICEA

LOS FONDOS BUITRES, A LA PUERTA DE TU CASA

Jose Luis Carretero
Miramar. ICEA

El 19 de septiembre de 2014, la Asamblea General de la Organización de Naciones Unidas aprobaba un texto presentado por Bolivia que mandataba al organismo internacional para establecer algún tipo de normativa que limitase la actuación de los llamados “fondos buitres” en las reestructuraciones internacionales de deuda. La Resolución fue aprobada con el voto favorable de 124 países, 41 abstenciones, y sólo 11 votos en contra.

El tema, en esos momentos, estaba en el candelero. Un grupo de 47 “fondos buitres” habían conseguido una sentencia en un tribunal de Nueva York que podía poner en jaque las reestructuraciones de deuda realizadas por Argentina en los años 2005 y 2010, y que habían impedido, en su momento, el colapso económico del país sudamericano.

¿Quiénes son estos llamados “fondos buitres”? ¿A qué se dedican? ¿Cuál es su importancia en un capitalismo tremendamente financiarizado y globalizado, que no admite fronteras para los flujos transnacionales de capital y que funciona principalmente en base al crédito y la titulización de activos?

Lo cierto es que se trata de fondos conformados por distintos inversores internacionales que se dedican a comprar activos problemáticos para especular con ellos en un entorno global. Su actuación en el ámbito de la deuda pública emitida por países con problemas económicos ha sido paradigmática, así como su inserción en aspectos cada vez más cercanos a nuestra vida cotidiana como la Sanidad o la Vivienda, como también veremos en este texto.

Pongamos un buen ejemplo, todavía de actualidad: Argentina, en medio de un brutal colapso económico y social provocado por las medidas neoliberales llevadas a cabo por sus gobiernos, cesa unilateralmente el pago de 100.000 millones de dólares de su deuda pública en el año 2002. Empieza el tiempo de la negociación con los acreedores y, para 2005, puede llegar a un acuerdo de reestructuración con el 76,15 % de ellos que le permite renegociar 81.800 millones de deuda con quitas de entre el 63 y el 45 %. En el año 2010 lleva a cabo una nueva reestructuración que se resuelve con quitas promedio del 66,3 % con la gran mayoría de los inversores restantes.

Sin embargo, 47 fondos (el 0,45 % de los deudores) tenedores de 4.000 millones de dólares de deuda pública argentina, no aceptan ninguna de las reestructuraciones. Son los llamados “fondos buitres”. Muchos de ellos han comprado la deuda justo cuando el país colapsaba y se entendía que no iba a poder pagar. Entonces los bonos de deuda estaban muy baratos. Ahora, para intentar cobrarlos a su valor nominal original, más los intereses, demandan a Argentina ante el tribunal competente: un organismo judicial neoyorkino (maravillas del Derecho Internacional de los contratos en el entorno neoliberal).

El juez Thomas Griesa les da la razón: Argentina debe pagarles la cantidad original, sin quita alguna. Y, además, el tribunal congela la cuenta del país sudamericano en el Bank of New York Mellon, desde donde se está pagando al resto de inversores que sí entraron en las reestructuraciones. Los acreedores que acordaron quitas no deben tener ninguna prioridad de pago respecto a los “fondos buitres”. El país entra en lo que las agencias de rating calificarán de un “impago parcial” de su deuda pública.

Se trata, efectivamente, de un chantaje en toda regla. Los fondos compraron muy baratos los bonos de deuda porque el país estaba hundiéndose, y ahora se van a aprovechar de la recuperación permitida por el resto de inversores que aceptaron las quitas cobrando más que ellos de dos maneras posibles: obligando directamente al pago mediante la amenaza del default total del país austral, o provocando ese default para obligar a la activación de los llamados CDS (seguros sobre el impago) contratados para los bonos. Un negocio redondo con enormes consecuencias sociales: el encarecimiento de la financiación internacional y el pago de la deuda, que recaerá sobre los hombros de la clase trabajadora y la clase media baja, retraerán cantidades al erario público, lo que se traducirá en pobreza, desmantelamiento de servicios sociales y nuevas rondas de medidas neoliberales y privatizaciones.

Pero, ¿quién es esta gente tan avispada que realiza tan suculentos negocios? Respondamos haciendo una pequeña radiografía de los dos principales actores de este drama en el caso argentino: los Fondos Elliot Management y Dart Management.

Elliot Management es un Fondo propiedad del multimillonario Paul Singer que maneja más de 23 billones (americanos) de dólares y se precia de generar una rentabilidad del 14,6 % anual, frente al 10,9 % de la Bolsa Neoyorkina. Su propietario, Paul Singer, tiene un patrimonio de más de 1,9 billones de dólares, según la revista Forbes. Lleva décadas haciendo este mismo tipo de negocio: en Perú pagó 5 millones y se embolsó 58 especulando con su deuda; en el Congo, con una inversión de 2,3 millones en un momento de colapso económico del país, obtuvo 100 millones. Es uno de los principales donantes a la campaña del político republicano Mitt Romney y el ilustre firmante de un artículo en el Wall Street Journal titulado “Los partidarios del libre mercado deberían dar la bienvenida a algunas regulaciones”.

Dart Management es un fondo radicado en las Islas Caimán, propiedad de Kenneth Dart, que tiene un patrimonio de 6,6 billones (americanos) de dólares. Sus empresas son propietarias del 25 % del negocio inmobiliario de esas islas. Dart no nació allí, sino que era norteamericano, pero se nacionalizó en ese paradisíaco rincón del Caribe para pagar menos impuestos, tras una extraño asalto a su casa en Miami que las malas lenguas relacionan con su precipitada salida de Rusia, tras las actividades especulativas realizadas por Kenneth con la deuda pública y otros negocios del país, tras la caída del muro, con las que obtuvo más de 1.000 millones de dólares. Desde 1994 es también ciudadano de Belice, país del que intentó ser cónsul en Florida, lo que le hubiera permitido vivir en Estados Unidos, con inmunidad diplomática, y pagar sus impuestos en el Caribe. No coló. Tras sus intervenciones con la deuda pública brasileña a principios de los 90, en las que obtuvo un 161 % de beneficios, el presidente Bill Clinton dijo de él: “Dart es uno de los hombres de negocios más odiados de Sudamérica”.

“Cosas extrañas de la economía internacional”, dirá usted, “eso está fuera, sin embargo, de mi vida cotidiana, sus efectos sobre mí son indirectos”. Que el propio Banco Mundial avise de que más de un tercio de los países que han procedido a reestructurar sus deudas han sido blanco de los fondos buitres es algo que se mueve fuera de mi ámbito personal de actividad y de intereses. Pero, el caso es que su vivienda no.

Recientemente la Comunidad de Madrid subastaba casi 3000 viviendas públicas que iban a parar a ‘En Casa Cibeles’, una empresa participada principalmente por Azora, un fondo de inversión en patrimonio inmobiliario, y en un 98 % por Goldman Sachs. Asimismo, el ayuntamiento de la capital vendía otras 1860 viviendas públicas protegidas a Magic Real Estate-Blackstone, por 128,5 millones de euros. Ambas operaciones están en los tribunales penales por lo irregular de las concesiones y lo exiguo de lo pagado por un negocio con patrimonio público, que permitiría a Azora , por ejemplo, obtener unos beneficios del 211 %.

Los efectos del negocio para los inquilinos de ‘En Casa Cibeles’ han sido inmediatos, como denuncia Enrique Villalobos, portavoz de la Asociación de Afectados: cobro del IBI, pérdida de ayudas sociales imprescindibles para personas en situación de exclusión social, desaparición de las Juntas de Vecinos, abandono de los pisos, desahucios exprés, obligación de ejercitar la opción de compra por precios exorbitantes (acordados en los más alto de la burbuja)… Recordemos que estamos hablando de inquilinos de viviendas de protección oficial, que acreditaron, precisamente, su ausencia de recursos para obtener sus alquileres.

Azora tiene otras 300 viviendas públicas en Barcelona. Fundada en 2003, gestiona más de 3000 millones de euros. Su presidente es Juan del Rivero, que ha trabajado 23 años para Goldman Sachs (de hecho fue el primer español en ser nombrado “partner” de esta empresa global de inversiones). También tiene un alto cargo en Omega Capital, el “family office” de Alicia Koplowitz, y, según los medios, tuvo un gran papel en la ola de privatizaciones de las últimas décadas, tanto con los gobiernos del PP como con los del PSOE. Los proyectos de Telefónica y Repsol pasaron por sus manos. Fue uno de los grandes introductores de la banca de inversión en España e intervino en la primera titulización de créditos hipotecarios realizada en nuestro Estado, por parte del Banco de Santander en 1993.

¿Puede controlarse a los “fondos buitres”? ¿Es posible un “capitalismo racional” que discipline y ponga límites al vértigo transnacional de los derivados y los fondos de inversión? ¿Son pensables políticas públicas reformistas que permitan recuperar el terreno perdido para los Estados frente a los inversores institucionales? Cada vez parece más claro que no, que sólo de maneras muy tímidas y ambivalentes las regulaciones estatales pueden controlar los flujos financieros internacionales.

Las reglas del Derecho comercial internacional y de las organizaciones supranacionales como la OMC, así como los acuerdos bilaterales de libre comercio como el TTIP, están hechos, precisamente, para favorecerlos. La respuesta, probablemente, está en otro sitio, en la reapropiación de los medios productivos y de la riqueza social por parte de las poblaciones, en la construcción de una economía autocentrada, basada en el intercambio comarcal y en formas de colectivización cooperativa del trabajo y la riqueza.

Habla Fernando Gumucio, fundador de Azora: “me parece injusto llamarlos así (fondos buitres), es una descalificación, prefiero el término de oportunista.

Kenneth Dart. Propietario de Dart Management. Tiene un patrimonio de 6,6 billones de dólares.

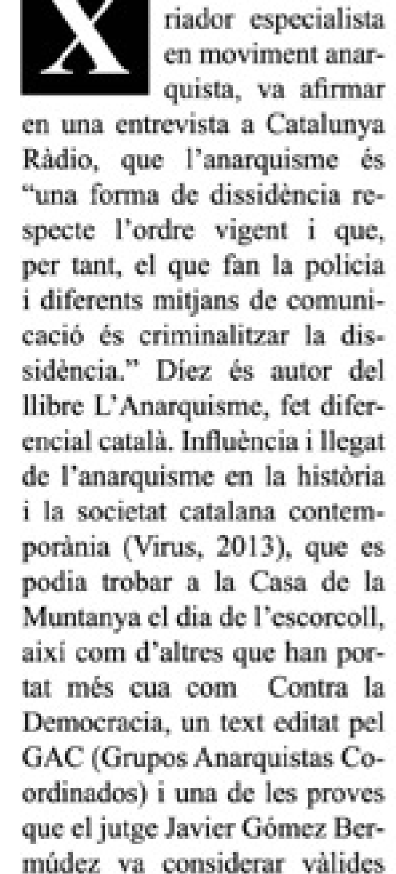
Paul Singer. Propietario de Elliot Management. Tiene un patrimonio de más de 23 billones de dólares.

Antirepressiva

Es busca terrorista

El passat 16 de desembre, 11 persones eren detingudes en el marc de l'Operació Pandora. Set d'elles han ingressat a presó i se les relaciona amb nou delictes d'atemptat contra diversos bancs i seus d'empreses italianes així com per la col·locació d'un artefacte a la catedral de la Almudena (Madrid) i la basílica del Pilar (Zaragoza). Els Mossos d'Esquadra han determinat que les persones acusades de realitzar aquestes accions pertanyen a una "organització criminal amb finalitat terrorista de caire anarquista violent"

Mireia Buenaventura

Xavier Díez, historiador especialista en moviment anarquista, va afirmar en una entrevista a Catalunya Ràdio, que l'anarquisme és "una forma de dissidència respecte l'ordre vigent i que, per tant, el que fan la policia i diferents mitjans de comunicació és criminalitzar la dissidència." Díez és autor del llibre L'Anarquisme, fet diferencial català. Influència i llegat de l'anarquisme en la història i la societat catalana contemporània (Virus, 2013), que es podia trobar a la Casa de la Muntanya el dia de l'escorcoll, així com d'altres que han portat més cua com Contra la Democracia, un text editat pel GAC (Grupos Anarquistas Coordinados) i una de les proves que el jutge Javier Gómez Bermúdez va considerar vàlides per catalogar els detinguts d'organització criminal.

Foto: Guye Sancho

El GAC va sorgir fa tres anys amb la voluntat de crear un espai de coordinació dels diversos grups "anarquistes, llibertaris i antiautoritaris" i que tenia com a objectiu "contribuir a la creació d'un moviment anarquista fort i cohesionat i crear una eina que potenciï la nostra força i les lluites que estem portant a cada lloc, de manera que es validin mètodes anarquistes de lluita", tal com afirmen en el seu manifest fundacional.

Un pla d'acció policial

La síndrome de Sherwood és el subtítol del projecte de final de màster publicat pel comissari Piqué el 2009 (El seu títol: El fenomen okupa/antisistema circumscrit al districte de Gràcia (Barcelona), com a factor de risc per a la convivència i potencial focus de percepció d'inseguretat. Polítiques públiques de seguretat aplicables per evitar que esdevingui un problema d'ordre públic o delinqüencial i conseqüentment de solució únicament policial). Piqué hi desenvolupa una hipòtesi sobre el risc que comporta la presència dels antisistema, concretament del moviment okupa, al barri de Gràcia de Barcelona i un pla d'acció a tenir en compte per tal d'eradicar-los. En el seu pla, el comissari també apel·la a la necessitat d'implicar "l'opinió publicada en l'estratègia".

En el seu pla d'acció, David Piqué afirma que si en una concentració "el nombre de manifestants és excessiu, cal deixar que es produeixin actes vandàlics per intensificar el debat sobre el comportament antisocial dels antisistema i permetre que l'opinió pública vinculi aquests col·lectius al fenomen ocupa" i afirma que "és essencial que la població estigui convençuda d'aquesta relació tot i que no sigui totalment certa". És a dir, el que ens diu Piqué en aquesta famosa tesina és que s'ha de crear un enemic públic.

Per tal que la població estigui convençuda s'ha de veure afectada per aquesta "realitat" i l'ha de voler rebutjar. En les darreres operacions policials s'han criticat els macrodesplegaments desmesurats en relació a la proporció de força necessària en la seva efectivitat. Més de 400 antiavalots en l'Operació Pandora o els 200 agents en el registre de Can Vies en són exemples recents. Ara bé, hi ha un fet que marca aquesta voluntat d'incloure la ciutadania en la lluita contra els dissidents abans que esdevinguessin terroristes.

El 28 d'abril de 2012 es va activar la web que permetia la delació ciutadana per primer cop a l'Estat espanyol. Aquesta web presentava 68 persones sense identificar que es trobaven a la manifestació amb motiu de la vaga general, el març d'aquell mateix any. Un mes després, es va retirar la iniciativa ja que es considerava que "no quedaven més persones per identificar", segons va afirmar el director general del cos dels Mossos d'Esquadra, Manel Prat. Prat va dimitir el maig de l'any passat després de diversos casos d'abús policial, amb els casos d'Esther Quintana i Juan Andrés Benítez com els més transcendents.

I és que el missatge del comissari David Piqué en el marc del dia de les esquadres l'abril de 2012, va ser clar: "Els trobarem i els detindrem, encara que s'amaguin a les clavegueres, que és on s'amaguen les rates."

El paper dels mitjans de comunicació

La catalogació dels també anomenats moviments alternatius ha estat una dinàmica que els mitjans de comunicació han seguit. Amb el temps, la diversitat ideològica aglutinada sota el concepte "antiglobalització" ha donat pas a la creació del concepte "antisistema". Jordi Mir, membre del Centre d'Estudis sobre Moviments Socials de la Universitat Pompeu Fabra denuncia l'ús d'aquest terme com una eina de "deslegitimació d'un ampli col·lectiu de moviments alternatius". Mir considera que aquest concepte és una imposició mediàtica.

En el cas dels "terroristes anarquistes" també hi ha hagut un fort desplegament mediàtic. L'Operació Pandora, però, va generar una situació inusual que va capgirar la voluntat de criminalitzar el moviment anarquista. Els mitjans de comunicació oficials, els encarregats de difondre i fer creure a la ciutadania que a l'Estat existeix una organització criminal organitzada, els van desacreditar. Els programes de ràdio més escoltats a Catalunya, El món a RAC1 i El matí de Catalunya Ràdio, obrien amb una editorial crítica amb l'operatiu, i en el magazín matinal de Tv3, la reportera enviada a la Casa de la Muntanya per explicar el succeït admetia no disposar de suficient informació sobre les proves de terrorisme amb les que s'imputava els acusats, sota el titular "Operació policial contra el terrorisme anarquista a Barcelona".

Tot i així, el telenotícies de la cadena pública explicava la notícia sense qüestionar la versió oficial. D'altra banda, seguida a la peça sobre "el terrorisme anarquista" en venia una altra sobre l'operació que es duia a terme a pocs metres d'un dels ateneus registrats al barri del Poble-sec de Barcelona contra el "terrorisme jihadista".

La Llei Mordassa

El dissabte següent a l'Operació Pandora estava convocada una manifestació contra la Llei Orgànica de Protecció de la Seguretat Ciutadana, aprovada un mes enrere i coneguda com a "Llei Mordassa". Aquesta llei recull com a infraccions diverses accions com les manifestacions no comunicades, multes de 100 a 600.000 euros en sancions que no vagin per via penal i que inclouen des de no portar el DNI, l'ús no autoritzat d'imatges dels agents; utilitzar o distribuir armes o explosius que no compleixin la normativa o la legalització de les devolucions "en calent" de persones immigrants que entren a l'Estat per la frontera de Ceuta i Melilla.

Les mobilitzacions programades com a conseqüència del rebuig per part de diversos sectors socials a l'aprovació d'aquesta llei, el fet que es portés a terme l'operació pocs dies abans de la manifestació i el fort desplegament policial i mediàtic que va suscitar, pot donar la sensació que tot aquest embrollat era per justificar l'aprovació d'una llei repressora que atempta contra tot tipus de llibertats.

Cultura

La guerra dels fotogrames

Albert Alexandre

Quan es tracta de creure, des de sempre, s'ha dit que una imatge val més que mil paraules. Quan no és només una imatge, sinó que estem parlant de més de 24 fotogrames per segon, ens trobem enfront d'un gran creador de veritats que tots coneixem com cinema.

Des del naixement del setè art, la seva utilització ha estat múltiple. Tant l'entreteniment com la lluita ideològica, per exemple, hi han vist una meravellosa eina per acomplir els seus objectius. Divertir, difondre ideals o, com en el cas que ens ocupa fer caure en l'oblit algunes parts de la nostra història, han estat alguns dels fins per als quals s'ha emprat la càmera.

Als anys trenta del segle passat la CNT va registrar les xifres d'afiliació més altes de la seva història. Els militants del sindicat llibertari superaven àmpliament el milió i la seva intervenció va ser clau per detenir el cop d'estat militar feixista. Com bé han relatat alguns historiadors, els números no ho són tot, i cal tenir present que a aquest més d'un milió de membres de la confederació se'ls ha de sumar molts altres individus que sense ser militants combregaven amb els ideals llibertaris o formaven part d'altres organitzacions del mateix caire.

L'afirmació que acabem de fer és d'aquelles que no precisen de moltes imatges per ser demostrades. És acceptat per la major part de la historiografia (sigui del signe que sigui) que els nivells de presència de l'anarquisme a la Península van ser, abans i durant la Guerra Civil, altíssims. El que sí que hem de preguntar-nos és per què aquesta realitat històrica no té el seu reflex al cinema.

En aquestes línies ens centrarem en l'estudi de com l'anarquisme dels anys trenta ha estat obviat a les pel·lícules que s'han realitzat a partir de la transició i de com ha estat retratat quan ha aparegut en el setè art. Més encara, volem enfocar les nostres paraules en l'àmbit concret de la ficció cinematogràfica.

Extraient dades a partir de la xarxa, podem dictaminar, consultant algunes exhaustives pàgines (http://www.uhu.es/cine.educacion/cineyeducacion/historia_guerracivil.htm), que el volum total de pel·lícules sobre la Guerra Civil és de més de 120. Segons els nostres càlculs, només una trentena d'aquestes, aproximadament, es dediquen al món llibertari, moltes de les quals són documentals.

Queda clar, doncs, que són altres els temes que interessen als cineastes. En la majoria de casos trobem pel·lícules, com La buena nueva (2008, Helena Taberna) o Las 13 rosas (2007, Emilio Martínez Lázaro), que fent una explicació profundament reduccionista de la Guerra Civil, plantegen dos bàndols enfrontats: els republicans (els bons) i els franquistes (els dolents). Sens dubte, un fals maniqueisme que obvia les diferents parts que van lluitar a la guerra i que, a més a més, considera que el feixisme ja era franquisme abans de l'any 39.

A partir de l'any 1975, la majoria de llargmetratges que veiem tenen com a clara voluntat enaltir el sistema polític i ideològic de la República Espanyola. Films com La lengua de las mariposas (1999, José Luis Cuerda), en el que se'ns parla d'un mestre republicà encarnat per Fernando Fernán Gómez, cauen en aquesta visió dicotòmica de la guerra i donen per bo tot el que es va dur a terme durant la II República.

No en va, els directors de cinema sempre s'han sentit molt més a gust explicant la postguerra, ja que en aquest obscur període, la identificació dels enemics de tothom és molt més evident. Un clar exemple d'això que acabem d'esmentar és El laberinto del fauno (2006, Guillermo del Toro).

A mesura que ens anem allunyant dels inicis de la transició, un altre pla polític opera en el món del cinema que és encara més nociu per a la veritat històrica. Amb el nou segle i per culpa de la crisi econòmica, s'ha fet més evident que mai que el règim sorgit després de la mort del dictador, tot i l'aparent renovació democràtica, seguia instal·lat en els vells postulats i controlat per les classes dominants del franquisme. Per mirar de donar prestigi a la transició molts creadors, fills d'aquell règim i beneficiats pel mateix, han posat la seva creativitat al servei de la idea de l'esperit del 75. El cas més emblemàtic és el de l'escriptor Javier Cercas que, tot i els seus dots literaris, en diverses ocasions ha fet defensa a ultrança d'aquella època. En el món del cinema va ser David Trueba qui va dur a la gran pantalla la novel·la Soldados de Salamina i que és, en aquest cas, l'exemple més palmari de la nova visió de la Guerra Civil instal·lada en els nostres temps. En el seu cas, l'anarquisme desapareix definitivament, i ara el setè art tracta de fer creure en una falsa reconciliació entre dos dels bàndols bel·ligerants. El missatge que hem sentit fins a la sacietat és: en una guerra no hi ha bons ni dolents. Tant franquistes com republicans van cometre atrocitats i per això és millor deixar de parlar del conflicte o almenys fer-ho des d'una òptica amistosa.

Fotograma del documental "la Vieja Memòria" de Jaime Camino. 1979. Imatge extreta de la web: http://premsa.gencat.cat/pres_fsvp/AppJava/notapremsavw/114648/ca/filmoteca-projecta-retrospectiva-guerra-civil.do

Hem dit que l'anarquisme brilla per la seva absència en el cinema post-transició. De totes formes val la pena analitzar dues pel·lícules que no amaguen aquest fenomen, però que a la fi ho fan amb resultats molt diferents. Libertarias (1996, Vicente Aranda) és un clar exemple d'una pel·lícula en la que el món llibertari és tractat utilitzant tota la gamma de clixés i en la que la veritat històrica queda realment difuminada. Per contra, el mític film de Ken Loach Tierra y Libertad (1995), tot i no ser específic sobre la ideologia àcrata, aconsegueix fer una radiografia força encertada del que van ser els primers mesos de la guerra.

Sigui com sigui, si els nostres lectors han d'acostar-se a la Guerra Civil a través d'una pantalla els donarem dos consells: que ho facin a partir dels documentals, perquè aquests sempre són menys mentiders, i que si n'han de triar un, escullin La vieja memoria (1979, Jaime Camino) ja que aquest document és pura història filmada.

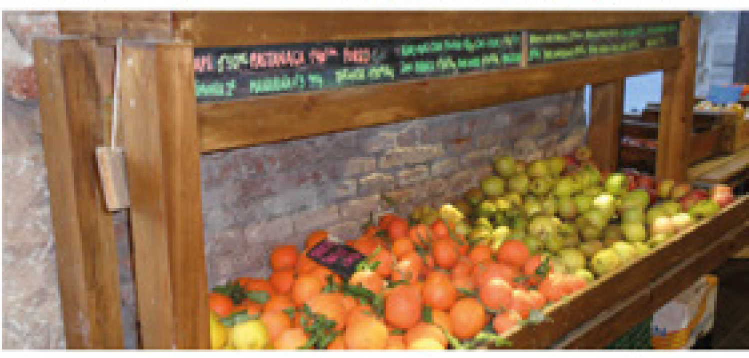
Un cafè amb...

L'experiència de la cooperativa **Més Fresques que un Enciam** i la llibreria **Aldarull**

En aquesta ocasió hem volgut conèixer de prop un espai peculiar a la Vila de Gràcia. Es tracta del local que comparteixen, des de fa prop d'un any i escaig, la cooperativa Més Fresques que un Enciam i Aldarull.

És dissabte a la tarda i l'afluència de gent, amistats, persones interessades en els llibres o clients que volen verdures i van tard, fan que el discórrer sigui afable, entretingut, on qualsevol intercanvi és motiu per fer petar la xerrada.

Enmig d'un to distès, amb una infusió (és l'hora del berenar) i entre rialles comencem aquesta petita conversa.

S.O.: Què és Aldarull?

Aldarull és una petita llibreria anarquista i una editorial. És un col·lectiu on, encara que la gent s'ho pensi, no cobra ningú ni vol cobrar, i ens dediquem a moure i promoure la literatura anarquista o llibertaria i la seva cultura.

S.O.: I Més Fresques que un Enciam?

Nosaltres som una cooperativa de treball. El nostre objectiu és, per una banda, conrear les nostres verdures al Baix Llobregat, i per l'altra, també venem productes ecològics, també del Baix Llobregat i que, adquirim directe del pagès o de cooperatives agrícoles.

És una iniciativa d'autoocupació i tenim una filosofia al darrere: organitzant-nos de forma cooperativa, transversal i assembleària. Demostrar que ens podem guanyar la vida sense organitzar-nos com qualsevol empresa capitalista normal.

Semblen un matrimoni, però recalquen que un de no patriarcal i no heteronormatiu (Riuen)

S.O.: Com una verduleria arriba a compartir espai amb una llibreria?

Més Fresques (MF): Nosaltres -els diferents socis que vam formar la cooperativa- veniem de diferents projectes i estàvem en crida i cerca d'un local. Vam estar mirant per diversos barris, fins que un dia vam rebre la trucada, no sé si del Boris o de l'Aina, i ens van dir: "Gent, encara esteu cercant local?" i vam dir que sí, òbviament, i ens van dir "doncs tenim una proposta per vosaltres". I vam venir aquí i el vam veure.

Jo haig de reconèixer que al principi pensava que era un bajanada això de barrejar una verduleria amb una llibreria. Que estava molt bé tot el rotllo aquest cooperativista, de proximitat i demés, però no pegaba ni con cola. Però després, amb el pas del temps, estic molt content amb el resultat de tot plegat. Però al principi era bastant refractari al tema, perquè era una mica raro, véns a comprar un quilo de taronges i et trobes allà el Puig Antich que t'està mirant **(Rialles)** -en referència a un cartell de Salvador Puig Antich que hi ha al costat de la porta d'accés-. Però, per què no?

Aldarull (A): Cultivar cuerpo y mente, tío.

Nosaltres compartíem local. Primer érem en un local de merda, aquí al costat, que era molt petit i no tenia finestres i no podíem posar llibres a l'entrada, i l'estètica i tot una mica, feia que la gent no entrés. Entrava el gueto y compraba su libro, que ya venía a por ese libro, i els quatre penjats que s'apropaven de casualitat. I un dia amb l'Aina, per festes de Gràcia, vam passar per aquí i vam veure que posava "en alquiler". El problema era que per pagar les despeses havíem de compartir. Ho vam fer amb un col·lectiu, però entre que volien fer una cosa, o no sabien què volien fer del tot, i a més a més, per fer el que volien, necessitaven permisos i no ho podien fer. Doncs, al final, ens vam trobar una temporada en què Aldarull pagava més part del lloguer, fins que va arribar un moment en què aquell col·lectiu va petar, i vam trobar-nos que d'un mes per l'altre havíem d'aconseguir el doble de diners. I dins d'aquestes desesperacions que et dóna la vida, llamas a unos verduleros.

MF: Això és un matrimoni de conveniència, clarament, no?

A: Realment, a l'Aina i a mi, quan ens vam seure a parlar-ho, ens semblava que era una idea boníssima! O sea, que lo íbamos a petar a lo grande.

MF: I de fet, crec que ha sigut una idea molt bona. Realment hi ha gent que ha captat molt el rotllo. El mostrador és conjunt, és nou. És dels dos espais.

A: És d'un intercanvi amb un fuster del barri. És molt guai perquè s'ha creat com una espècie de comunitat. El nivell és que l'altre dia vam estar traient calçots de gratis per la Kasa de la Muntanya i l'any passat vam anar, en ple mes de juliol, a treure 2.000 kg de patates. Este es el level de comunidad. I ells ens ajuden en moltes coses.

MF: Sí, sí, algun cop algun company o companya d'Aldarull té feina i no pot, nosaltres igual, i atenem la gent, o si necessiten la furgoneta de la feina, doncs també es deixa, o es fa el transport. El que faci falta. Sempre que es pot ajudar es fa. És donar un contingut concret a allò que s'anomena suport mutu.

Aldarull (Torrent de l'Olla nº 72)
http://www.acciocultural.org/index.php?route=common/home

Més Fresques que un Enciam (C/Siracusa nº 2)
https://mesfresquesque1enciam.wordpress.com/

